

Slikarka Klementina Golija deluje zelo uspešno in jasno prepoznavno že več desetletij, in to v maniri abstraktnega ekspresionizma. Ta njen povedni abstraktni način pa je vsekakor opazen tudi v delih, ki jih razstavlja tokrat, tu v Strunjanu.

Umetniško dejanje in sporočilnost sta v njeni nefiguralni podobi vseskozi splošno odprta in vsebinsko široka. In čeprav se avtorica ponekod opira na določeno tematsko izhodišče, je narativna pot njenih slik vedno večplastna. Na njih je vse polno kodnih znamenj, lahko bi celo rekli, da so njene slike nasičene s simboli, primarno pa so to slikovna polja, ki delujejo na gledalca z neposrednim izrazom osnovnih likovnih elementov, torej barve, linije in kompozicije.

O srednje prizoriščno okolje razstavljenih slik ustvarja značilna ploskovna »parcelizacija«, ki jo avtorica poudarja z ustaljenim platenjem površine oziroma z uporabo kolaža. Prostor sicer nekoliko določata horizontalni ali vertikalni značaj, a je dogajanje zaznamovano predvsem z ustaljeno razmejitvijo barvnih ploskev. Slike so razdeljene na barvne pasove, čiste geometrijsko zastavljene trakove, ki orientirajo prostor. Tako je slikovni prostor kompozicijsko vizualno racionalno urejen in čist.

Pri Klementini Goliji pa je zaradi dosledne avtorske rabe jasno prepoznaven tudi kolorit. Komplementarno blago nastavljene barvne partije rdeče, rjave, oker, olivno zelene in sinje modre se zelo homogeno vključujejo v slikarkin izrazni nabor, ki je pretežno uravnovešen, v določenih segmentih celo udarno živobarven, vedno pa svetel in odprt. Značilni temelj avtoričinih del sta svetloba in belina, to pa opozarja na njeno grafično izkušnjo in njeno prepleteno delovanje na področju grafične in slikarske likovnosti. Na omenjeni barvni podlagi so v slikah nastanjeni nekakšni figuralni oziroma znakovni

elementi in ti »interiorno« zapolnjujejo določen kompozicijski red in v prostorskih danostih ustvarjajo pripovedno jedro teh slik.

Podoba slik Klementine Golija je premišljeno zastavljena, saj je kljub njihovi reducirani poseljenosti s figuralnimi elementi zanje značilna izrazna likovna govorica, ki odpira široke možnosti doživetja. Celostno nas podobe prepričajo s svojo prijetno optično ureditvijo, a hkrati tudi skrivnostno izraznostjo. V pripovednem smislu pa je njihova zgodba oziroma govor njihovih simbolov tu natančneje izražen predvsem z indikativno črno črtno risbo. V prepoznavni avtorski izpeljavi poslikave se to pojavlja kot obvezni del, v tem izrisu linije, ki ima ustaljeno trikotniško obliko, pa bi morda lahko prepoznali obris očesa. Vsekakor je značilno lomljena črna zasnova, ki se udejanja kot spiralna trikotniška forma ali krog, ob ponavljajoči se obliki geometrijsko obrezane pokončne elipse avtorsko prepoznavna izrazna prvina, vseskozi prisotna znamenja, ki imajo morda določen spolni, indentifikacijski pomen, pa so nekakšen podpis, avtogram. Tu gre za kodirano sporočilnost, ki nakazuje na izpolnitev osebnega, individualnega, a hkrati napeljuje na prestopanje meja. V iluziji vidnega, ki se razgrinja v slikah pred nami, nas avtorica preko vmesnih prostorov popelje skozi čas. Iskanje poti videnja oziroma vedenja poteka na podlagi vtisov in občutij. Vse se dogaja v asociativnem, simboličnem, v zapisu optičnega, ki nastavi zgodbo posredno, skozi psihično. Trdno v polju barvnega prostora slike se s platenjem nalaga tudi pripoved, v drobni risbi, črti pa se dodaja še skrivnostni izrek. Slike Klementine Golija razvijajo pripoved na podlagi simbolov, vendar je v njih vzporedno vedno tudi skrivnostni delček intimnega, ki to pripoved dopolnjuje.

Dejan Mehmedović

Iz cikla Vmesni prostor, 2014, mešana tehnika na platno, 100 x 150 cm